

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MCdo/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	1509200258
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1509200258.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Cisárovej a členov senátu JUDr. Martina Vladika a JUDr. Jána Šikutu, PhD., v právnej veci žalobcu JUDr. Petra Stana, advokáta so sídlom v Bratislave, Nám. 1. mája 16, proti žalovanému V. L., bývajúcemu v P., zastúpenému Marošom Rakúsom, bývajúcim v Bratislave, Rusovská cesta 13, o zaplatenie 705,64 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 11C 255/2009, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2012 sp. zn. 5Co 10/2011, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (súd prvého stupňa) rozsudkom z 29. septembra 2010 č. k. 11C 255/2009-103 konanie v časti o zaplatenie sumy 310,27 € zastavil. Ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 254,21 € s úrokom z omeškania vo výške 7,5 % ročne zo sumy 282,23 € od 1. júla 2009 do 11. júla 2009 a vo výške 7,5 % ročne zo sumy 254,21 € od 12. júla 2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia istiny 705,64 € s príslušenstvom, ktorá mala predstavovať jeho odmenu za právne služby poskytnuté žalovanému. Keďže žalobca v priebehu konania zoberal žalobu čo do sumy 310,27 € späť, súd v tejto časti konanie zastavil (§ 96 ods. 1 O.s.p.). Súd prvého stupňa považoval za nesporné, že žalobca v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 21Cb 176/2006 poskytoval žalovanému právne služby na základe plnej moci, k dohode o určení odmeny advokáta ale nedošlo. V tejto spojitosti poukázal na ustanovenie § 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), v zmysle ktorého ak nedôjde k takejto dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia § 9 až 14 tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Výkonaným dokazovaním mal za preukázané, že v spomínanom konaní bolo žalobou uplatnené právo na primeranú zľavu z kúpnej ceny, čo je plnenie

oceniteľné peniazmi. Uviedol, že pri začatí poskytovania právnej služby bola cena práva, za ktorú sa považuje aj hodnota pohľadávky, určená, aj keď nebola určená konkrétna výška požadovaného peňažného plnenia. Výška zľavy však bola neskôr špecifikovaná, upresnená a vyjadrená konkrétnou pevnou sumou. Vychádzajúc z uvedeného považoval súd za dôvodné pri určení odmeny advokáta vychádzať z ustanovenia § 10 ods. 1 vyhlášky. Odmena za dva úkony predstavovala sumu 10 300 Sk (2 x 5 150 Sk), ku ktorej pripočítal režijný paušál 328 Sk (2 x 164 Sk). Vzhľadom na to, že išlo o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb, odmenu v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky znížil o 20 %, ktorá tak predstavovala 8 502,40 Sk (282,23 €). Keďže žalovaný 11. júla 2009 zaplatil žalobcovi 28,02 €, súd žalovaného zaviazal na zaplatenie 254,21 € spolu s príslušenstvom a vo zvyšku v sume 141,15 € žalobou uplatnený nárok ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 14. februára 2012 sp. zn. 5Co 10/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že medzi účastníkmi nedošlo k dohode o odmene, preto má žalovaný platiť tarifnú odmenu za úkony právnej služby, nie však z výšky zľavy z ceny diela, ktorá v čase udelenia plnej moci nebola vôbec špecifikovaná. Výslovil, že ak je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, nepostačuje, aby táto hodnota nebola aj vyjadrená, pokiaľ ju vyjadriť nemožno alebo je jej jasné vyjadrenie spojené s nepomernými ťažkosťami, nemožno uvažovať o stanovení odmeny advokáta v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorého musí byť výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby jednoznačne a nespochybniteľne. Bol preto toho názoru, že v danom prípade do úvahy prichádzala jedine odmena v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky (v ktorej výške si nakoniec odmenu pôvodne účtoval aj žalobca), znížená v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky o 20 %. Konštatoval, že žalobcovi prináleží odmena za dva úkony právnej služby po 1 008 Sk a režijný paušál ku každému úkonu vo výške 164 Sk, čo je spolu 2 344 Sk (77,81 €). Vzhľadom na to, že žalovaný už zaplatil žalobcovi 82,68 € (11. júla 2009 28,02 € a 54,66 € po vyhlásení napadnutého rozsudku) a v deň odvolacieho pojednávania ďalších 60 €, pričom celý vyčíslený nárok žalobcu vrátane príslušenstva predstavoval sumu len 82,67 €, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov celého konania rozhodol tak, že v konaní v konečnom dôsledku úspešnému odporcovi (§ 142 ods. 1 O.s.p.) náhradu trov nepriznal, pretože k úhrade časti dlhu voči žalobcovi v rozsahu, v ktorom bola žaloba dôvodná, došlo čiastočne až po podaní žaloby, resp. až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na podnet žalobcu podal proti rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie. Navrhol toto rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pretože odvolací súd pri určení tarifnej hodnoty vychádzal z § 11 ods. 1 vyhlášky, ktoré je však možné použiť iba v takom prípade, ak predmetom konania je vec alebo peňažné plnenie neoceniteľné alebo oceniteľné len s nepomernými ťažkosťami. V danom prípade však predmetom žaloby bola zľava z ceny diela, čo je nesporné plnenie peňažne oceniteľné a aj keď nebola zľava z ceny diela presne číselne vyjadrená v žalobe, hodnota práva bola vyjadriteľná v peniazoch. Odvolací súd mal preto vo veci aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky ako to urobil súd prvého stupňa. Výklad uvedeného ustanovenia odvolacím súdom považoval za reštriktívny a taktiež nekorešpondujúci s ustanovením § 11 ods. 1 vyhlášky. Zdôrazňoval, že úmyslom zákonodarcu nebolo, aby hodnota predmetu sporu bola presne vyčíslená v čase začatia poskytovania právnej služby, ale určenie časového momentu, ku ktorému sa výška peňažného plnenia, cena veci alebo práva bude určovať. Zároveň poukázal aj na rozhodnutia iných krajských súdov založených na rovnakom skutkovom základe vo vzťahu k iným žalovaným - pôvodným klientom žalobcu v konaní o uplatnenie zľavy z ceny diela, ktoré posúdili uplatnený nárok žalobcu opačne, teda vychádzajúc pri určení tarifnej hodnoty z ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky. S ohľadom na túto odlišnú rozhodovaciu činnosť iných odvolacích súdov v totožných veciach považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu s argumentáciou generálneho prokurátora Slovenskej republiky stotožnil. Žalovaný navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je pritom viazaný rozsahom dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi.

Generálny prokurátor ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne v nesprávnej aplikácii ustanovení vyhlášky, čím je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom („zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až § 14).

Z ustanovenia § 2 ods. 1 vyhlášky vyplýva, že pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

Základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci alebo práva podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak (§ 9 ods. 1 vyhlášky).

Z § 10 ods. 1 vyhlášky vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, určuje sa základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby stanovený výpočtom v závislosti od tarifnej odmeny tak, ako je to presne stanovené v tomto ustanovení.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky (v znení účinnom do 30. júna 2013) platí, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky (v znení účinnom do 31. mája 2009) vyplýva, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ju možno zistiť len s neprimeranými ťažkosťami.

V prejednávanej veci sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia odmeny za právnu pomoc, ktorú mu poskytol v (inom) občianskom súdnom konaní. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca v mene žalovaného podal žalobu a jej dve doplnenia na Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 21Cb 176/2006 a vykonaním týchto úkonov poskytol žalovanému právnu pomoc advokáta. Rovnako

spornou medzi účastníkmi konania nebola ani skutočnosť, že medzi nimi nikdy nedošlo k dohode o spôsobe ani výške zmluvnej odmeny advokáta za poskytnuté právne služby. Keďže v posudzovanom prípade nebola odmena žalobcu za poskytnutie právnych služieb v intenciách § 1 ods. 2 vyhlášky dohodnutá, prichádzala do úvahy mimozmluvná (tarifná) odmena advokáta, ktorá sa riadi ustanoveniami § 9 až § 14 vyhlášky. Spornou medzi účastníkmi konania tak zostala otázka, či sa v danom prípade bude na odmenu advokáta aplikovať ustanovenie § 10 ods. 1 vyhlášky, t.j. v závislosti od výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, alebo je aplikácia uvedeného ustanovenia vylúčená, pretože nie je možné vyjadriť hodnotu práva, ktorého sa právne služby týkali, a preto sa odmena advokáta určí podľa zásad ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky ako 1/13 výpočtového základu.

Na správne zodpovedanie tejto otázky je potrebné posúdiť, čo bolo predmetom právnej služby poskytnutej žalobcom ako advokátom. Žalovaný si v konaní na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 21Cb 176/2006 uplatnil nárok na zľavu z kúpnej ceny diela v zmysle § 560 Obchodného zákonníka, t.j. išlo o nárok zo zodpovednosti za vady v dôsledku porušenia záväzkovej povinnosti zhotoviteľa diela. Uvedené právo žalovaného má charakter peňažného plnenia, to znamená, že jeho hodnotu možno vyčíslieť v peňažnom vyjadrení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky pre určenie tarifnej hodnoty práva, ktorého sa právna služba dotýka, je rozhodujúci okamih začatia poskytovania právnej služby a to nielen pokiaľ ide o určenie jej samotnej hodnoty, ale taktiež pokiaľ ide o určenie okamihu, kedy je advokát povinný mať predstavu o predmete právnej služby, najmä pokiaľ ide o taký prípad ako je výška peňažnej zľavy. Uvedené pravidlo tak bráni právnej neistote na strane klienta ako aj na strane advokáta, ktorá by mohla nastať následne po začatí poskytovania právnej služby pri zmene hodnoty predmetu poskytovania právnej služby (napríklad z dôvodu zmeny trhovej hodnoty vecí, zániku vecí a pod.).

Pokiaľ by súd aplikoval na danú vec skutočne reštriktívny výklad ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky ako to tvrdí generálny prokurátor, tak pri posúdení konkrétneho znenia žalobného petitu, by musel konštatovať, že požadovaný nárok nie je oceneľný v peniazoch (povinnosť poskytnúť zľavu z ceny diela). Preto nemožno úvahu generálneho prokurátora v tomto smere považovať za správnu, čomu nasvedčuje aj novela č. 304/2009 Z.z. zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii účinná od 1. septembra 2009, ktorou bol doplnený nový odsek § 18 ods. 4 (advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí).

Úmyslom zákonodarcu v tomto smere bolo zabezpečiť väčšiu ochranu klienta ako spotrebiteľa, aby sa tak odmena za poskytovanie právnej služby stala viac predvídateľnou. Je preto na ťarchu advokáta, aby ešte pred začatím poskytovania právnej služby oznámil potenciálnemu klientovi hodnotu svojich služieb najmä pokiaľ bolo jeho skutočným úmyslom žiadať za svoje právne služby odmenu v závislosti od výšky peňažného plnenia od počiatku ich poskytovania (v bežnej praxi nejde o štandardný postup) a s ohľadom na tak vysoké sumy ako v tomto prípade, aby tak klient ako spotrebiteľ mal možnosť slobodne a hlavne dostatočne informovane rozhodnúť sa, či jeho služby využije alebo nie. Treba tiež poukázať na to, že v posudzovanom prípade nemožno hovoriť ani o nemožnosti či neprimeraných ťažkostiach pri určení výšky požadovanej zľavy na strane advokáta (napríklad aj formou znaleckého posudku, ktorý si klient mohol obstať ešte pred začatím konania). Samotný žalobca, ako osoba práva znalá, si musel byť vedomý, že žalobný petit tak, ako ho formuloval, nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti. Z uvedeného je zrejmé, že tak ako žalobca ani žalovaný v čase začatia poskytovania právnej služby nemali predstavu o hodnote poskytovanej právnej služby. Tento záver vyplýva predovšetkým z formulácie žalobného petitu (povinnosť poskytnutia zľavy z ceny diela stanovenej znaleckým posudkom). Aj keď v danom prípade išlo o plnenie vyjadriteľné v peniazoch, k jeho skutočnému vyčísleniu v čase trvania právneho zastúpenia reálne nedošlo. Pokiaľ teda nebola hodnota predmetu sporu a tým i hodnota právnej služby určená už pri začatí súdneho konania respektíve v dobe začatia poskytovania právnej služby tak, ako to má na mysli ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky, je možné dospieť len k jedinému logickému záveru, a to, že hodnotu predmetu poskytovania právnej služby nie je možné vyjadriť v peniazoch a preto bolo potrebné odmenu vypočítať podľa tarifnej sadzby ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky. Iný

záver by mal za následok neakceptovateľnú neistotu klienta ohľadom výšky odmeny advokáta za vykonané úkony právnej služby až do doby konečného rozhodnutia súdu. Navyše by táto výška odmeny mohla byť ovplyvňovaná zo strany advokáta, ktorý má nepochybne osobný záujem na výsledku sporu z dôvodu, že poskytuje právne služby za odmenu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na nález IV. ÚS 1/02 z 26. septembra 2002 (publikovaný pod č. 85/2002), v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňovanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, a nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Výklad a používanie procesných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o námietku generálneho prokurátora, že odvolací súd sa nevysporiadal s predchádzajúcim výkladom práva uskutočneným inými krajskými súdmi v obdobných veciach, dovolací súd poznamenáva, že súdy Slovenskej republiky sú viazané iným rozhodnutím súdu iba v prípadoch vyplývajúcich z ustanovenia § 135 ods. 1 O.s.p. a § 226, § 243d ods. 1 O.s.p., pričom o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že iné krajské súdy v obdobných prípadoch zaujali opačný právny názor ako mimoriadne dovolateľ.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu spĺňa aj požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia postačujúco vysvetlil, prečo v prejednávanej veci nebolo možné pri určovaní odmeny advokáta vychádzať z § 10 ods. 2 vyhlášky, ale bolo treba aplikovať jej § 11 ods. 1. V nadväznosti na to, po vyčíslení výšky nároku žalobcu a zistení, že žalovaný túto sumu už žalobcovi zaplatil, rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Odôvodnenie mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalobcu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148 ods. 2 O.s.p.). V danom prípade dal podnet na mimoriadne dovolanie žalobca. Žalovaný vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu požiadal o náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní, trovy konania ale nevyčísli, a to ani v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to aplikoval ustanovenie § 151 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.